

[Hans Nielsen.]

dring. Det er karakteristisk, hvor mange Konflikter der før Aarhundredskiftet varede over 13 Uger, altsaa over et Kvartal. Det var langvarige Konflikter, hvor begge Parter søgte at kæmpe hinanden til Døde. Det var Formaalet med de Krige, der fandt Sted indenfor Arbejdsverdenen før Aarhundredskiftet, det var en Kamp paa Liv og Død, og man kæmpede saa længe, man havde Kræfter til det.

Ganske anderledes forholder det sig i saa Henseende i vore Dage. Jeg tør endog saa sige, at der i vore Dage er en helt anden Aand over Arbejdskampene. Naar man tænker tilbage paa den Tid, da man selv var ung og Arbejder, vil man være den sidste til at benægte, at man i mangfoldige Tilfælde for frem med haard og voldsom Haand imod hinanden, man var ikke saa kræsen i Valg af Midler den Gang. Men nu gaar det ganske anderledes til, fordi der ikke er nogen, der er mere lydør overfor den offentlige Mening end Arbejderne. Arbejderne ved saa uhyre vel, at det værste, der kan hænde dem under en Konflikt, er at tabe den offentlige Menings Sympati, og netop som Følge deraf har Arbejdskampene antaget et helt andet Tempo. Man kan sige, at det er baade til Arbejdernes og til Arbejdsgivernes Fordel. Og naar jeg ser, at Arbejdsgiverforeningens Formand, Hr. Langkjær, saa voldsomt kæmper mod denne Lov, forklarer jeg det derudfra, at han meget godt ved, at en Tilbagevenden til den gamle Tid er ikke noget, der betyder noget godt for Arbejdsgiverne heller. Hvis man i Fremtiden skal til at forfølge de organiserede Arbejdere med strenge Straffe, kan man være ganske sikker paa, at Tryk avler Modtryk ogsaa i saa Henseende, og saa vil mange gamle forladte Metoder komme i Anvendelse igen til lige saa stor — ja større — Skade for Arbejdsgiverne, som det kan være for Arbejderne. Thi til syvende og sidst har det ikke den ringeste Betydning for Arbejderklassen, om en eller ti Arbejdere kommer i Tugthuset efter denne Lov, de vil gaa ud derfra laurbærkransede og som Martyrer, det kan man være overbevist om. De, der bliver dømt efter denne Lov, vil ikke være de daarligst stillede, og for Arbejderklassen som Helhed betyder det ingenting. Men derimod kan Loven opelske og avle et Had, som man ikke vil faa nemt ved at slukke igen, derom kan man ogsaa være overbevist.

Jeg vil gerne med den højtærede Formands Tilladelse oplæse et lille Stykke af den Betænkning, som den norske Social-

komité har afgivet vedrørende netop det Spørgsmaal, jeg her beskæftiger mig med. Den er underskrevet af Venstremænd, som senere har været Ministre — saa vidt jeg ved, er en af dem Minister i Norge i Øjeblikket —, og jeg synes, det er saa sandt og træffende, hvad disse Mænd — der er ogsaa en Konservativ imellem — har skrevet om hele dette Spørgsmaal. Der staar følgende:

„Det er en almindelig Erfaring, bekræftet fra alle Lande, hvor Fagforeningsbevægelsen har vundet Indgang, at der under de Arbejdsstandsninger, som fandt Sted, før den faste Fagorganisation var oparbejdet, ikke sjældent forekom Rolighedsforstyrrelser, Legemsfornærmelser, Æresfornærmelser og Ødelæggelser af Ejendom. Men jo mere Fagforeningsbevægelsen vinder Tilslutning blandt Arbejderne, jo fastere Organisationen bliver med bestemte Opgaver og planmæssigt Arbejde, jo klarere Arbejderne bliver over deres Formaal og Virkemidler, desto sjældnere henfalder Medlemmerne til Voldsomheder under de faglige Kampe.

Organisation skaber Disciplin, opøver Kræfterne og uddyber Indsigten. Det er vistnok saa, at Arbejdsnedlæggelserne kan blive mere omfattende og langvarigere, naar de stærke Organisationer staar overfor hinanden. Varigheden af Kampene er netop et Vidnesbyrd om Disciplinen. Men det er Disciplinen, som bevirker, at Strejken ledes efter Fagforeningens Love, og at Medlemmerne retter sig efter Foreningens og dens Styres Beslutninger og Forskrifter.

Følelsen af at tilhøre en Organisation forøger den enkeltes Ansvar og gør det til en Pligt for Individet at optræde saaledes, at Foreningen intet kan have at bebrejde ham.

Fagforeningerne ved, at Lovbrud altid vil blive anvendt som et Vaaben mod dem, og der vaages derfor over, at Medlemmerne under Arbejdsnedlæggelser udviser en korrekt Optræden. Følelsen af fuld Tryghed i saa Henseende er nødvendig for Foreningerne selv, for at deres Forhandlinger med Arbejdsgiverne skal kunne føre til gode Resultater.

Organisationens Vaaben er paa den ene Side den fuldkomne Ensartethed i Villie og Optræden, for saa vidt rettet udad mod Driftsherrerne, paa den anden Side de oplagte Midler, og hvad der kan skaffes til Veje under Kampen for at lette Savnet af Arbejdslønnen. Voldelig Optræden af enhver Art mod udenforstaaende